

ВІДДАЛЕНІ РЕЗУЛЬТАТИ АДГЕЗИВНОГО ШИНУВАННЯ З ВИКОРИСТАННЯМ**АРМУВАЛЬНИХ СКЛОВОЛОКОН ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА**

Київський медичний університет УАНМ, м. Київ

Актуальність теми. Іммобілізація рухомих зубів є обов'язковою і важливою складовою комплексного лікування хворих на генералізований пародонтит. Останніми роками з цією метою досить широко використовується «терапевтичне шинування» із застосуванням адгезивних волоконних шинувальних систем (АВШС). Застосування АВШС вітчизняного виробництва зі скловолокнами «Гласдент» («Оксомат – Діпол») і «Поліглас» («ECTA») дозволяє зробити менш затратним цей вид пародонтологічної допомоги.

У спеціальній літературі (Бургонський В. Г., 2002; Соловьев М. Ф., 2001) ще недостатньо висвітлені віддалені результати використання АВШС вітчизняного виробництва. Відсутні також порівняльні клініко-рентгенологічні та лабораторні дослідження щодо застосування скловолокон «Гласдент» і «Поліглас» із їх зарубіжними аналогами.

Мета роботи: провести порівняльне клініко-рентгенологічне дослідження використання вітчизняних адгезивних волоконних шин у віддалені терміни їх функціонування.

Матеріали та методи дослідження. Під нашим спостереженням перебували 122 особи, які були розподілені на три клінічні групи. Пацієнтам першої основної групи (60 осіб) для шинування застосовували скловолокно «Гласдент», а хворим другої (37 осіб) – «Поліглас». Пацієнтам третьої – групи порівняння (25 осіб)

– рухомі зуби іммобілізували шинами з використанням арматури «Гласспен» («Керр»). Усім хворим проводили клініко-рентгенологічні та лабораторні дослідження в однаковому обсязі. Загальна кількість досліджуваних пацієнтів із віддаленими результатами після шинування була такою: через 2-3 роки – 71 особа, через 3-4 – 64 пацієнти, і через 4-5 років – 42 особи.

Результати дослідження. Під час вивчення віддалених результатів адгезивного волоконного шинування нами визначалися стан шин і стан тканин пародонта в іммобілізованих ділянках зубних рядів.

Клінічний стан шин оцінювали в балах за критеріями G. Ryge (1980), розробленими для характеристики стану пломб, до яких додали ще й такі: щільність приєднання шини до зубів та цілість шини. Якісні шини оцінювали показниками 0-1 бал, неякісні, що підлягали заміні, – 2-3 бали. Позитивними вважали такі віддалені результати, коли шина була якісною.

Проведені дослідження показали, що найбільшу кількість порушень (стабільність кольору шини, гладкість її поверхні та крайове прилягання композиту) виявлено в 10,0% хворих першої основної групи, у 8,3% хворих другої основної групи та в 11,1% пацієнтів контрольної групи. Форма і цілість шин порушувались у 5,0% пацієнтів першої основної групи, в 4,2% осіб другої основної

групи та в 5,6% хворих контрольної групи. Щільність приєднання шин до зубів порушувалась у хворих усіх трьох груп, а саме в 7,5, 8,3 та 11,1% відповідно. Виявлені порушення потребували періодичного полірування шин або їх корекції. У випадках порушення цілості шин чи приєднання окремих зубів до шин такі конструкції підлягали повній або частковій заміні.

Клінічні показники стану тканин пародонта у віддалені терміни лікування були такими. Стійкі позитивні клініко-рентгенологічні результати через 2-3, 3-4 та 4-5 років були виявлені відповідно: в пацієнтів першої основної групи в 94,1%, 93,8% та 85,0%; у осіб другої основної групи – в 95,5%, 94,7% та 84,6%; у пацієнтів контрольної групи – в 93,3%, 92,3% і 77,8%. Отже, ефективність адгезивного волоконного шинування скловолокнами «Гласдент» і «Поліглас» у пацієнтів 1 та 2 груп суттєво не відрізнялися від групи порівняння із застосуванням «Гласспена».

Висновок. Використання вітчизняних скловолоконних арматур «Гласдент» («Оксомат – Діпол») та «Полігласс» («ECTA») протягом 2-5 років показало їхню високу клінічну ефективність, що виявилося у надійній іммобілізації зубів, відновленні функціональної цілості зубних рядів і тривалій стабілізації дистрофічно – запального процесу в пародонті.